

Sesiunea CG din 1888: Apel solemn la finalul sesiunii

3 noiembrie 2008

Gili Cârstea

Așa cum ați putut observa din intervențiile sorei White în timpul sesiunii, tema, laitmotivul întregului ei discurs a fost „lumina,” lumina trimisă de Dumnezeu prin mesagerii Săi aleși, lumină respinsă de bărbații din poziții de răspundere.

Acum, la încheierea sesiunii, Ellen White revine cu o scrisoare deschisă adresată delegaților, al cărei titlu este: „Chemare la un mai profund studiu al Cuvântului.”

Dânsa începe prin a explica faptul elementar că un profet autentic recunoaște lumina, chiar atunci când ea vine pe un canal neconvențional. Deși dânsa împărtășea concepțiile fraților ei cu privire la legea din Galateni, deși unele declarații ale lui Waggoner nu i se păreau conforme cu Scriptura, dânsa recunoștea că solia adusă de el este foarte prețioasă, și că nu se simte ofensată că Domnul a trimis pe altcineva cu ea. Ascultați:

„Dr. Waggoner ne-a vorbit de o manieră deschisă. Există adevăr prețios în ceea ce a spus el. Unele lucruri prezentate în legătură cu legea din Galateni, dacă înțeleg bine poziția lui, nu se armonizează cu poziția pe care am avut-o eu asupra acestui subiect; dar adevărul nu are nimic de pierdut prin investigare. De aceea eu pledez, pentru numele lui Hristos, să veniți la Oracolele vii, și să-L căutați pe Dumnezeu cu rugăciune și umilință...”

„Eu aleg să manifest umilință a inimii, și sunt dispusă să fiu învățată ca un copilăș. Domnul a fost binevoitor cu mine, și mi-a dat multă lumină, și totuși eu știu că El conduce și alte minți, că descoperă și altora tainele Cuvântului Său, și de aceea sunt gata să primesc fiecare rază de lumină pe care Dumnezeu mi-o trimite, chiar dacă ea vine prin cel mai umil dintre slujitorii Săi.

„De un lucru sunt sigură: Ca și creștini, nu aveți niciun drept să nutriți sentimente de vrăjmășie, lipsă de amabilitate și prejudecăți față de dr. Waggoner, care și-a prezentat vederile într-un mod deschis, franc, așa cum se cuvine unui creștin...”

„Eu cred că unele interpretări, pe care dr. Waggoner le dă Scripturii, nu sunt corecte. Dar cred că el este de o cinste desăvârșită în vederile sale, și de aceea voi respecta simțămintele lui, și îl voi trata ca pe un onorabil creștin. Nu am niciun motiv să cred că el nu este la fel de prețuit de Dumnezeu ca oricare dintre frații mei, și îl voi privi ca pe un frate creștin, câtă vreme nu există dovezi că el nu este vrednic de un asemenea tratament. Faptul că el susține cu sinceritate anumite interpretări ale Scripturii diferite de ale mele sau ale dumneavoastră, nu este un motiv să-l tratăm ca pe un inculpat, un om periculos, și să facem din el subiect de critică nejustificată. Nu avem dreptul să ne exprimăm opoziția față de el, sau față de învățăturile lui, decât dacă putem prezenta argumente serioase pentru o astfel de poziție, arătându-i că este eronat...

„Văd frumusețe în prezentarea neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, așa cum doctorul a expus-o în fața noastră... Nu este posibil ca el, prin cercetare serioasă, cu rugăciune, a Scripturilor, să fi văzut lumină mai multă asupra anumitor puncte? Ceea ce s-a prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o dea de-a lungul acestor mulți ani de experiență. Dacă frații noștri pastori ar accepta doctrina care a fost prezentată atât de clar – neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea - și eu știu că ei trebuie să o accepte, prejudecățile lor nu ar avea atâta putere, iar poporul ar fi hrănit la vreme potrivită...

„Nu există nicio scuză pentru agitația care a fost creată la această întâlnire. Este prima oară când am avut ocazia să ascult ceva despre acest subiect. Nu am avut discuții cu fiul meu, Willie White, cu dr. Waggoner, sau cu A.T.Jones. La această întâlnire am auzit pentru prima oară argumentele fratelui Waggoner pentru poziția sa. Mesajele venite de la președintele dumneavoastră de la Battle Creek sunt calculate să vă împingă să luați decizii pripite și poziții categorice; dar eu vă avertizez împotriva acestui lucru” (The EGW 1888 Materials, 163).

După aceste clarificări, dânsa pune înaintea lor (și a noastră), situația așa cum o vede cerul, lucru care ar trebui să clarifice odată pentru totdeauna confuzia și neclaritățile despre solia 1888:

„Însoțitorul meu a spus: „Mai este multă lumină care trebuie să strălucească din legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei. Marea și decisiva chestiune trebuie adusă înaintea tuturor popoarelor, neamurilor și limbilor. Lucrarea care va încheia solia îngerului al treilea va fi însoțită de o putere care va trimite razele Soarelui Neprihănirii în toate aspectele vieții, și se vor lua decizii pentru Dumnezeu ca Guvernator suprem; legea Sa va fi văzută ca fiind regula guvernării Sale” (The EGW 1888 Materials, 166).

Oh, dacă ar înțelege poporul nostru solia 1888 „în adevăratul ei caracter,” cât de repede ar fi pământul luminat de slava caracterului lui Dumnezeu! Cât de repede ar înțelege biserica rămășiței că legea este regula guvernării divine, și că această regulă nu este călcată în situații de urgență, așa cum se crede acum!

„Vă rog fierbinte, frații mei, nu fiți ca fariseii, care erau orbiți de mândrie spirituală, îndreptățire de sine, mulțumire de sine, motive pentru care au fost părăsiți de Dumnezeu. De ani de zile primesc instrucțiuni și avertizări că acesta este pericolul pentru poporul nostru” (The EGW 1888 Materials, 166).

„Permanent trebuie să cercetăm adevărul ca după comori ascunse. Vă rog, nu închideți ușa inimii de teamă ca nu cumva să ajungă la voi câteva raze de lumină. Aveți nevoie de lumină mai multă, aveți nevoie de o înțelegere mai clară a adevărului pe care îl comunicați poporului. Dacă nu veți vedea lumină voi înșivă, veți închide ușa; dacă veți putea, veți împiedica razele de lumină să ajungă la popor. Nu lăsați să se spună despre acest popor favorizat: „Nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre.”

„Mi s-a arătat că Isus ne va descoperi prețioase adevăruri vechi într-o lumină nouă, dacă suntem gata să le primim; dar ele trebuiesc primite chiar pe calea pe care Domnul alege să le trimită. Cu inimi umile, sensibile, cu respect și dragoste unul pentru altul, cercetați Bibliile voastre. Lumina s-ar putea să nu vină după planurile pe care le fac oamenii. Dar toți care au respect pentru cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este el, toți cei care fac voia Lui după toată puterea lor, vor înțelege doctrina, dacă este de la Dumnezeu sau nu, indiferent de efortul pe care îl face vrăjmașul de a produce confuzie și nesiguranță față de Cuvântul lui Dumnezeu” (The EGW 1888 Materials, 167).

„Vor veni oameni, în spiritul și puterea lui Ilie, spre a pregăti calea celei de-a doua veniri a lui Isus. Lucrarea lor este să îndrepte lucrurile strâmbe. Anumite lucruri trebuie dărâmate, altele trebuie ridicate. Comorile vechi trebuiesc reșezate în cadrul adevărului” (The EGW 1888 Materials, 169).

Apelul continuă, aproape obsedant, pe latura respingerii adevărului prezent, ajutându-ne să înțelegem că lumina trimisă la Minneapolis este cu adevărat solia îngerului al treilea, și că ea va pregăti un popor pentru întâmpinarea Mirelui.

„Când iudeii au făcut primul pas în lepădarea lui Hristos, acesta a fost un pas periculos. Mai târziu, când s-au acumulat dovezi că Isus din Nazaret este Mesia, au fost prea mândri să recunoască faptul că au greșit. La fel este și cu poporul nostru de astăzi care respinge adevărul. Ei nu își iau timp să investigheze cu sinceritate, cu rugăciune fierbinte, dovezile adevărului, și combat ceea ce nu înțeleg. La fel ca iudeii, ei consideră că automat au tot adevărul, și simt un fel de dispreț pentru oricine socotește că ar putea avea idei mai corecte decât ale lor cu privire la adevăr. Ei se decid ca toate dovezile prezentate să nu aibă nici valoare în ochii lor, și spun altora că doctrina nu este adevărată; apoi, când observă că dovezile pe care le-au combătut sunt lumină, sunt mult prea mândri spre a recunoaște că au greșit; încă mai cultivă îndoială și necredință, sunt prea mândri să recunoască faptul că n-au avut dreptate. Din această cauză, ei iau decizii care vor produce rezultate la care nici nu au visat.

„Cei care nu au avut obiceiul să gândească și să investigheze pentru ei înșiși, cred anumite doctrine deoarece colegii lor din lucrare le cred. Ei se opun adevărului fără să meargă ei înșiși la Scriptură spre a învăța care este adevărul. Deoarece oamenii în care ei au încredere se opun luminii, fac și ei la fel, fără să știe că resping sfatul lui Dumnezeu.

„Dumnezeu are de făcut în lumea noastră o lucrare pe care multe minți limitate nu o văd și nu o înțeleg, iar când Dumnezeu desfășoară adevărul pentru poporul Său, iar adevărul acesta nu se potrivește cu ideile lor, mulți sunt dispuși să-l disprețuiască și să-l respingă... Nu este înțelept pentru acești tineri să se supună unor decizii luate la această sesiune, unde opoziția și nu investigarea este ordinea zilei.

„Există mine care trebuiesc descoperite, mine în care se află prețioase mărgăritare ale adevărului. Nimeni să nu închidă aceste mine, să înceteze de a mai săpa după adevăr de teamă ca nu cumva să trebuiască să renunțe la vreo idee preconcepută. Nu, fraților! Avem nevoie să cunoaștem adevărul; și să ferească Dumnezeu ca vreunul dintre voi să se depărteze de adevărul prețios deoarece pur și simplu nu vor să creadă în el.

„Nimănui nu trebuie să i se permită să închidă calea pe care trebuie să vină lumina la popor. Chiar în clipa în care se încearcă așa ceva, Spiritul lui Dumnezeu este blocat; acest Spirit este permanent la lucru spre a da poporului Său lumină adițională proaspătă, prin Cuvânt.” (The EGW 1888 Materials, 170).

„Putem păzi cu fermitate anumite puncte ale adevărului, și totuși să refuzăm razele noi ale luminii pe care Dumnezeu o trimite spre a ne arăta frumusețea adevărului. Este periculos pentru noi să luăm decizii în incertitudine. Nu trebuie să respingem, sau să combatem, vederile colegilor noștri din lucrare deoarece ele nu se armonizează cu ale noastre, decât după ce am epuizat toate mijloacele la îndemâna noastră spre a afla dacă ele sunt sau nu adevăr, comparând verset cu verset.

„Dacă nu procedăm așa, va domina un spirit combativ care va lepăda orice idee care se deosebește de a noastră. Pe acest drum, vom fi duși de vrăjmașul să luăm poziție împotriva adevărului, deoarece el nu a venit pe calea convenabilă nouă; și, în spiritul iudeilor amăgiți, ne vom opune luminii pe care o trimite Dumnezeu. Și acea lumină, în loc să fie binecuvântarea pe care cerul o intenționa, să avansăm în spiritualitate și în cunoașterea lui Dumnezeu, ea va deveni o piatră de poticnire peste care ne vom prăbuși permanent. Devenim iritați și indignați, și nu vom înțelege că în inimile noastre există vrăjmășie împotriva adevărului lui Dumnezeu...

„Cel mai teribil lucru care poate să vină peste noi ca popor este înșelătoria fatală care a fost ruina Corazinului și Betsaidei. Ei au avut mari privilegii, mari binecuvântări. Isus era cu ei, dar ei nu au apreciat sau primit lumina oferită de El...

„Voi știți bine că lumină prețioasă a strălucit din legea lui Dumnezeu, în timp ce neprihănirea lui Hristos a fost prezentată în legătură cu acea lege. Dr. Waggoner a adus în fața voastră lumină prețioasă – nu lumină nouă, ci vechea lumină care a fost pierdută de multe minți, și care acum strălucește în raze clare” (The EGW 1888 Materials, 171-175).

Acest apel călduros nu a avut ecou în inimile fraților din conducerea lucrării. Sesiunea s-a încheiat în atmosfera de necredință și ușurătate în care s-a și desfășurat. Lumina a fost respinsă, Duhul lui Dumnezeu S-a retras, iar biserica a început ocolul muntelui prin pustie. Întristată ca și Domnul pe care Îl servea, sora White scria într-un articol imediat după sesiune („Distressing Experiences of 1888” – Ms 21, 1888):

„Această întâlnire a fost cea mai dureroasă experiență a vieții mele; și totuși, simt prezența lui Isus care mă susține. Înțeleg de ce inima mea este plină de prevestiri funeste. Pe când eram în Europa, mi-au fost prezentate capitole din experiența viitoare a poporului lui Dumnezeu, și care s-au împlinit la această sesiune” (The EGW 1888 Materials, 179).

Ea numea confruntarea dintre Hristos și poporul Său la Minneapolis ca fiind „cea mai de neînțeles scenă de război care s-a desfășurat vreodată în poporul nostru” (The EGW 1888 Materials, 182).

Acum, după 120 de ani, înțelegem motivul acelei „scene de război” neînțeleasă atunci: Lumina pregătea poporul pentru nunta Mielului. Taina lui Dumnezeu urma să se sfârșească, Șekina se întorcea în locuința ei de drept, templul inimii omenești.

Vrăjmașul lui Dumnezeu înțelegea bine că s-a terminat cu guvernarea lui. De aceea și pregătise decretul duminical în senatul american, speriat că Nunta ar putea avea loc. Dar nu a fost nevoit să apeleze la soluția finală, deoarece a reușit, nesperat, să respingă lumina „prin acțiunea propriilor noștri frați.”

Aceasta este istoria unei confruntări de 120 de ani dintre Dumnezeu și poporul Său pe care nu o mai putem nega sau neglija. Curând, nimeni nu știe cât de curând, Nunta Mielului va avea loc, iar invitații de onoare nu vor participa, convinși că ei au lucruri mult mai importante de făcut pentru cauza lui Dumnezeu.

Chiar astăzi, acum 120 de ani, se încheia sesiunea Conferinței Generale din 1888. Fiți gata pentru intervențiile lui Dumnezeu „foarte diferite de ordinea firească a lucrurilor.” Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea este încă singura soluție la încropeala laodiceană, iar nunta Mielului nu poate fi amânată la infinit.
